

Édesanyák Imái

Abban az időben, amikor 1995-ben Veronica létrehozta az Él imacsoportot, a kislányom Andi kiment Angliába, hogy aupairként dolgozzon. A templomban találkozott az egyházközség tagjaival és felajánlotta segítségét a házimunkában, hogy egy kis pénzt keressen. Amikor Veronicánál vasalt, ő mesélt neki az Él csoportról.

Veronica Williams: Az önátadás öröme c. könyvében a 41.-42. oldalon erről ír: Az első ima meghallgatás címszó alatt. (Ez a könyv: élő példája az önátadás örömének. Aki nem hisz, annak mesekönyvnek tűnik, de tudom és biztos vagyok benne, hogy minden úgy történt, ahogy le van írva.)

Nálunk itthon a rendszerváltás zajlott. Visszatekintve, én nagyon naiv voltam, amikor azt gondoltam, hogy minden rossztól megszabadultunk, mint egy varázsütésre. (Lehet, hogy nem egyedül reménykedtem így ebben az országban.)

Jött a választás és mit ad Isten, visszaválasztották a kommunistákat. Ezt sehogy se tudtam elfogadni. Éjjel-nappal azon gondolkodtam, hogy kellene kezdeni? Gondolatban eljutottam ahhoz, hogy az anyák kezében a világ sorsa, hiszen az anyák szülik, nevelik a gyermekeket, tartják egyben a családot. (Jó volna, ha ezt minden nő tudná!)

Amikor Andi karácsonykor hazajött és elmesélte Veronicával való találkozását és az Él csoportot, teljesen ledöbbsentem, hogy Istennél semmi sem lehetetlen, nincsenek távolságok, országhatárok. Össze tudja kapcsolni az Édesanyák szívét, ha a jövőről, a gyermekekről van szó!

Levelet írtam Veronicának, aki nagyon kedvesen válaszolt. Andi lefordította. Idézet a levélből: „Egyetértek veled, hogy milyen csodálatos az, hogy a mi drága Istenünkön keresztül összejövünk imádkozni a gyermekeinkért. Hiszem, hogy semmi sem történik véletlenül, ha felajánljuk az életünket az Úr szolgálatára.”(1996.05.13)

Még ebben az évben nyáron hazajött Andi és Budapesten kapott állást. Veronicával tartotta a kapcsolatot és meghívta Magyarországra. 1996 őszén repülővel jöttek a sógornőjével Bécsig, ott élt a diakónus bátyja. Majd bérelt autóval mindhárman Budapestre érkeztek, ahol Andival találkoztak és eljöttek hozzánk. Egy pár barátnőmet elhívtam, és ott volt az édesanyám is. Veronica bemutatatta az Él menetrendjét angolul, Andi volt a tolmács. Veronica minden kelléket hozott magával és adott Él imafüzeteket is, igaz angolul.

Az Él hihetetlen gyorsasággal, minden reklám nélkül terjedt a világon, ahogy a könyvében is írja. Nagyon sokat utazott és küldte a képekkel illusztrált találkozásait, beszámolóit angolul. Döbbenetes meglepetés volt számomra, hogy Oroszországban milyen gyorsan terjedt az imádság.

2000-ben Veszprémbe költöttünk, egymás után megszületett a két kis unokánk, akiket nagyon vártunk. Férjemmel együtt boldogan unokáztunk, ami semmihez sem hasonlítható örömet jelentett.

Egy este hazafelé sétálva a fürdetés-lefektetés után, **olyan mérhetetlen hálát éreztem, felnéztem az égre és azt kérdeztem: „Uram mivel tudnám ezt a boldogságot meghálálni?„**

Rövid időn belül választ kaptam, az Él kis könyvét magyarul! (Ami évek óta megvolt angolul!)

Annyira egyértelmű volt a válasz: **IMÁDKOZZ!**

Ezt az érzést nem fejeltem el soha, beleborzongtam. Valami ilyesmi lehet, ha az Úr valakit papi hivatásra hív! Nagyon egyértelmű, nincs benne semmi kétség, rögtön csak igennel lehet rá válaszolni.

A Magyarok Nagyasszonya templomban Tamás atyához fordultam, hogy engedélyezze a templomban való imádkozást. „Erről az imáról többet szeretnék tudni„ mondta. Andit kértem – kérjen Veronicától információt. Ő elküldte majd fordítás után vittem Tamás atyához, aki a hétfői napokon, egy órával a mise előtt engedélyezte, hogy a templomban imádkozzunk.

2002. Húsvét után elkezdődött az imádkozásunk. Váltakozó létszámmal, hatan-heten, de négyen biztosan: hittestvéri szeretetben egymás iránt, (a mai napig tart ez a szeretet: Irmuska, Zsuzska, Marika és köztem. Abba az egy órába az Él elimádkozása mellett, a rózsafüzér elmondása is belefért a tizedenkénti imaszándékokkal.

Visszagondolva, egyszer sem volt terhemre az imaóra való felkészülés, részvétel, hála és köszönet ezért is az Úrnak! Annál is inkább, mert az egészségemmel itt-ott gondok voltak-vannak. De a jó Isten mindenre gondol és mindent megold. Nála tényleg semmi sem történik véletlenül.

Janát küldte, aki szlovák kapcsolatai révén rögtön tisztában volt az Él helyzetével. 2011. adventjétől vezeti a Szent Anna kápolnában az Él csoportot nagy örömmel, lelkesedéssel, eredménnyel. Azóta megszaporodott a csoportok száma is, hála az Úrnak

Ebben a világban egyre több mindenért kell imádkozni az Édesanyáknak.

Az Istenhit a legnagyobb érték az ember életében, Isten szeretete soha el nem múlik!

Marika